

'Onder de Boschboom'

Kerstboom op de Parade

Tussen kerst en oudjaar 2012 stonden op de twee bekendste pleinen van onze stad kerstbomen: op de markt toonde een forse boom uitsluitend kleine lampjes zeker drie meter van de grond, waarschijnlijk ter voorkoming van vandalisme. Op de Parade een soortgelijk exemplaar, al enkele uren na zijn plaatsing ook uitbundig met lichtjes behangen, maar vanaf de grond tot zeker twee meter hoogte vol getast met overwegend gesloten flessen. Bij de overvloedige regen van die dagen een afdoende beschutting voor de honderden handgeschreven tekstjes en foto's, meestal als herinnering aan overleden mensen. Bosschenaren, jong en oud, maar nu piëteitvol herdacht, hun namen onbeschroomd en liefdevol prijsgegeven aan wie er langs liepen. Die wandelaars wilden, hooguit fluisterend of wijzend, een ander opmerkzaam maken op een sprekende tekst, een foto van een bekende of een vermelding van een schrijnend kort leven.

Hoe leeg of druk het in de onmiddellijke nabijheid van de Kerstboom ook liep door lawaai van de kinderijsbaan, draaiende mallemol, poffertjeskraam, bescheiden houten optrekjes als verkooppunten van allerlei snoep- en drinkgoed en een kolossaal podium voor optredens van zangers en muzikanten, deze kerstboom leek nauwelijks meer op zijn paradijselijke voorganger, toen toetssteen van de kennis over goed en kwaad. De Parade-kerstboom hier gold vooral als zijn moderne, majestieus soortgenoot voor een nieuwe band tussen leven en dood in een gedenkwaardige week.

Bij vroegere scheepsrampen met slachtoffers gebeurde het wel, dat zeelui, zich bewust van hun onherroepelijke verdrinking, hun naam op papier of perkament schreven. Ze borgden dat simpele document in een fles, gooiden die overboord en hoopten, dat een toevallige visser of een onbekende strandwandelaar, waar ook ter wereld, tenminste hun naam en hun onontkoombaar lot zich een moment zou herinneren. Mensen mogen immers niet vergeten worden. Hun leven was wel geëindigd, maar niet tevergeefs geweest, wilden ze daarmee zeggen. Dat eeuwenoud ritueel werd op de Parade nieuw leven ingeblazen, spontaan en zonder onderscheid van geloof, stand of traditie.

Schreeuwerigheid en zelfs de goedbedoelde rimram gingen bovendien aan dit inspirerende initiatief van Joris Linssen volledig voorbij. Alle papieren getuigenissen in plastic hoesjes, maar vooral in de honderden flessen ontvingen van de stille voorbijgangers ontroerende aandacht. Die attentie paalde een ondoordringbaar cordon af van concentratie en inkeer. En de kerstboom daarin vormde een eiland van ingetogen beschouwing, die zelfs voortdurend in staat bleek alle hoorbare geluiden ruimschoots te overstemmen. Het was de ontroerende ontmoeting, een soort reunie van een levende en gestorven familie, van wie de leden elkaar grotendeels niet kenden. Een uiting stellig van individualisme maar met een gemeenschappelijke, onverwachte reikwijdte. Hier werd duidelijk, dat mensen elkaar een fascinerend levensverhaal te vertellen hebben compleet met drama en waardigheid.

Reacties, email: hoogbergen@home.nl

Theo Hoogbergen

=====
**Belangstellenden voor cultuurhistorie kunnen zich voor meer informatie wenden tot de
Cultuurhistorische vereniging 'De Boschboom', secretariaat, telefoon: (073) 6446783 of
www.boschboom.nl**